

Nr 24.

Av herr Laurin, *angående importreglering av spannmål.*

Man torde knappast behöva påpeka de svårigheter, i vilka det svenska jordbruket befinner sig, ty de äro väl kända. Däremot har man icke haft så lätt att påvisa botemedel, som på ett tillfredsställande sätt skulle kunna undanröja svårigheterna. Vid "Uppsalamötet" och därefter följande stora folkmöten hava ju i stort sett tvenne meningsriktningar framkommit, antingen tull-linjen eller också importreglering.

Jag har för min del principiellt intet emot tull-linjen, men vill redan i detta sammanhang påpeka, att en "naken" tull i ingen mån hjälper. Bästa beviset härför är ju, att de nuvarande spannmålstullarna icke äro effektiva, och för närvarande underbetalas ju exempelvis svenskt vete, trots tullar och utförselbevis. Man kan t. o. m. säga, att det enda skydd, som vi för närvarande hava, äro utförselbevisen och icke tullarna ensamt. Skall man gå på tull-linjen, måste man därför stödja tullarna med utförselbevis, minimipris och eventuellt andra liknande bestämmelser.

Importregleringsvägen förefaller mig vara betydligt enklare och jordbruksutredningen har ju också, vad vetet beträffar, gått in för en dylik princip, men det är självklart, att det icke blott är veteproduktionen, som behöver skyddas. Man kan tvärt om säga, att oaktat det svenska vetet så avsevärt underbetalas i förhållande till det utländska, det dock är vetet, som bäst rätt sig under nuvarande krisförhållanden, då däremot som bekant havre och annan vårsäd äro underkastade en verklig katastrof i prisavseende, tack vare tysk dumping.

Den grund, på vilken tanken på importreglering vilar, är både sund och naturlig. I det dagliga livet lär väl ingen, vare sig affärsman eller enskild, lägga sig till med varor, av vilka han redan förut har tillräckligt. Förefinnes någon brist, köper självfallet vederbörande vad som behöves och icke något därutöver. Man torde kunna anse, att det svenska samhället borde handla på samma sätt, och några egentliga svårigheter att reglera införseln förefinnas knappast.

Även om den tillgängliga skördestatistiken icke skulle vara fullt tillförlitlig, ger den dock redan vid början av produktionsåret en ganska god över-

blick över utsikterna och kompletterar efter hand som resultaten föreligga i säkrare form. Regeringen eller det organ, som den eventuellt sätter i sitt ställe, har ju därför möjlighet att undersöka läget och utfärda importlicenser i mån av behov, allt efter som skörderesultaten föreligga, självfallet dock icke längre än att landets produktion finner full avsättning.

Skulle det nu visa sig, att sådan prisstegring på svensk vara inträdde, att den kunde anses otillbörligt gynna jordbruket, kunde ju även härför lätt finnas en regulator nämligen indextalet. Intet hindrar, att om spannmålen genom dessa bestämmelser kommer att uppnå ett pris, som överstege världsmarknadspriset eller uppnådde en prisförhöjning, som går över det indextal, som är gällande för statens befattningshavare, man då medger ytterligare införsellicenser, så att jämvikt uppstode. Ingen kan väl förneka att jordbrukets utövare hava rätt till samma skydd, som tjänstemännen uppnått genom statens försorg eller industriens arbetare genom sina mäktiga sammanslutningar.

Importregleringslinien har även en annan fördel, i det att man skulle kunna kalla den för neutral. Den har intet att skaffa med striderna om tull eller frihandel, utan vill endast åstadkomma en utjämning till lantbrukets fördel.

På grund av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utfärdande av bestämmelser för importreglering av spannmål av olika slag och produkter av spannmål.

Stockholm den 15 januari 1930.

Harald Laurin.

I motionens syfte instämma:

Harald Andersson
i Dunker.

P. J. Edberg.

And. Lindgren.
